

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 460/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 6 kwietnia 2022 roku sygn. II K 1079/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p><u>podniesione przez obrońcę oskarżonej M. G.:</u> 1. zarzut obrazę prawa materialnego tj. art. 28 & 1 k.k mający wpływ na treść skarżonego orzeczenia. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że oskarżona działała w sposób umyślny, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podczas gdy oskarżony J. F. wykorzystując jej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

sytuację osobistą i majątkową, wprowadził ja w błąd co do okoliczności stanowiących znamię czynu zabronionego,

2. zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść skarżonego orzeczenia. tj.

a. art. 4 k.p.k., art 410 k.p.k., art. 7 k.p.k.:

- polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i arbitralnym uznaniu, że zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona czynów z art. 286 & 1 k.k., art. 13 & 1 k.k. w zw. z art. 286 & 1 k.k, podczas gdy oskarżona nie wyczerpała swoim zachowaniem znamion doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia swoim własnym mieniem lub cudzym,

- poprzez brak uwzględnienia sytuacji życiowej i osobistej oskarżonej, która miała wpływ na

działania przez nią podejmowane, a w szczególności brak uwzględnienia iż oskarżona leczy się psychiatrycznie, a ze względu na ciężką sytuację majątkową i przebytą chorobę jest podatna na wpływy innych osób,

b. art. 424 & 1 k.p.k., art.7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na nieuzasadnionej i poczynionej bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy uznanie, że przyznanie się przez oskarżoną do zarzucanych jej czynów na etapie postępowania przygotowawczego oraz późniejsze nie przyznanie się połączone z odmową składania wyjaśnień oraz potwierdzeniem wyjaśnień złożonych wcześniej, stanowi o nie poczuwaniu się przez oskarżoną do winy, podczas gdy uwzględniając całość materiału dowodowego wynika, że oskarżona została wprowadzona w błąd co do znamion czynu zabronionego,

3. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów, podczas gdy oskarżony J. F. wykorzystał jej sytuację osobistą i majątkową i wprowadził ją w błąd co do okoliczności stanowiących znamiona czynu zabronionego, co doprowadziło do naruszenia przepisów praw amaterialnego tj. art. 28 & 1 k.k.,

4.. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów, mających na celu doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z wyjaśnień

współoskarżonego J. F., wynika, że zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion czynów określonych w art. 286 & 1 k.k., art. 13 & 1 k.k. w zw. z art. 286 & 1 k.k. tj. nie doprowadziło pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a ponadto, iż oskarżona działała pod wpływem błędu co do okoliczności znamion czynu zabronionego,

5. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżona swoim zachowaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie twierdzenie,

6 z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów

	<p>oraz winy, wynikający z orzeczenia zbyt wysokiej kary, która nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze obu celów kary określonych w art. 53 & 1 k.k. w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, które uzasadniają zastosowanie art. 37 a k.k. i skazanie oskarżonej na karę 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zawarte w środku odwoławczym zarzuty obraży przepisów prawa materialnego, postępowania karnego, czy też błędu w ustaleniach faktycznych są chybione. Wbrew stanowisku autora apelacji, sąd pierwszej instancji rozstrzygał w</p>				

oparciu o kompletny materiał dowodowy, który z poszanowaniem reguł procesu karnego ujawnił w toku rozprawy głównej. Zgromadzone dowody zostały ocenione z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny ustalono prawidłowo stan faktyczny. W uzasadnieniu wyroku, sąd odniósł się do całokształtu materiału dowodowego sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne, a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja sądu, jako rzeczowa i logiczna, zasługuje na aprobatę, tym bardziej, że skarżący nie sformułował takich zarzutów, które mogłyby skutecznie ją zakwestionować. Wszystkie ustalenia faktyczne są prawidłowe, wynikają ze zgodnej z art. 7 k.p.k. oceny wszystkich dowodów, a nie

tylko wyjaśnień oskarżonej M. G.. Ważkimi dla czynionych ustaleń okazały się także dokumenty zebrane w toku postępowania, w tym w postaci korespondencji prowadzonej przez obojga oskarżonych za pośrednictwem aplikacji (...), które zostały zinterpretowane przez sąd merytoryczny w sposób prawidłowy.

Nie jest również zasadny zarzut obrońcy oskarżonej naruszenia przez sąd rejonowy art. 410 k.p.k.. Nie wykazał on w żaden sposób jak miało dojść do naruszenia tego przepisu, ani w jaki sposób miało ono wpływ na treść wyroku. Podniesione naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi uchybienia dyspozycji art. 410

k.p.k. Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnienie wskazuje natomiast, że apelujący wiążąc art. 410 k.p.k. z art. 7 k.p.k. w istocie zarzuca nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej, bądź błędne ustalenia faktyczne. Wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy sąd - jak w przedmiotowej sprawie - prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia i poddał je ocenie, to zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny.

W przypadku postawienia wyrokowi zarzutów opartych o art. 438 pkt 2 k.p.k., bądź również o art. 438 pkt 3 k.p.k., powinnością skarżącego winno być nie tylko wykazanie, że doszło do obrazy przepisów postępowania, bądź do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Konieczne jest również wykazanie, że zarzucana obraza przepisów postępowania lub błędne ustalenia, mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki obowiązek wynika wprost z przepisu art. 438 k.p.k.. Samo uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nie miało wpływu na treść wyroku, nie skutkuje uznaniem orzeczenia jako wadliwego. Poza powyższym, przy stawianiu zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k. sprowadzających się do dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o

wszechstronną,
zgodną z zasadami
logicznego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego analizę,
nie można
ograniczać się
jedynie do
zaprezentowania
własnego,
arbitralnego
stanowiska
ukierunkowanego
na wyjaśnienia
oskarżonej. W
przypadku, gdy
skarżący stawiając
zarzut naruszenia
tego przepisu
zmierza do
podważenia
zasadności
rozstrzygnięcia sądu
poprzez
wykazywanie
dowolnej oceny
dowodów nie może
ograniczyć się do
prostego jej
zanegowania i
stwierdzenia, że za
wiarygodne winny
być uznane jedynie
wybrane przez niego
dowody, co
oczywiste z punktu
widzenia obrony,
korzystne dla
oskarżonej, w tym
jej wyjaśnienia. Taki
sposób
kwestionowania
trafności skarżonego
orzeczenia w
kontekście
przeprowadzonej
oceny nie jest
skuteczny.

Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd merytoryczny, w tym zasad wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że te prezentowane dowody przeciwne, ocenione swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności oraz wykazanie, że dowody, na których oparł się sąd i poczynił na ich podstawie ustalenia, w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., są tego waloru pozbawione.

Kontrola odwoławcza wykazała, że nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. Argumentacja sądu oparta na ocenie wszystkich dowodów, w ich wzajemnym powiązaniu, jest rzeczowa i logiczna, tym samym

zasługuje na
aprobatę.

Wbrew wywiadowi
skarżącego sąd
pierwszej instancji
prawidłowo
odmówił wiary
wyjaśnieniom
oskarżonej M. G.
co do braku po jej
stronie świadomości
bezpprawności
podejmowanych
przez nią
inkryminowanych
zachowań. Kwestią
bezsportną jest
przekazanie przez
nią nieznanemu
mężczyźnie, z
którym nawiązała
kontakt za
pośrednictwem
aplikacji (...), swoich
danych osobowych,
numeru PESEL,
numeru dowodu
osobistego, numeru
telefonu, adresu
zamieszkania i
adresu e - mail.
Wiedziała, że takie
postąpienie ma
na celu złożenie
przez nieznanego
człowieka w
systemie zamówień
elektronicznych
firmy (...) wniosków
o zawarcie umów o
usługi
telekomunikacyjne
oraz sprzedaż
promocyjną 10
telefonów. Na swoją
pocztę e - mailową i
telefon otrzymała ze
sklepu
internetowego (...)

informacje potwierdzające złożenie zamówień, a następnie wiadomości o rozpoczęciu przez tenże sklep ich realizacji (karta 30, 33, 36, 42, 47, 62, 72, 99, 112, 113). Kolejnym etapem rozpoczętego procesu zawierania umów było otrzymanie przez nią propozycji uzgodnionych warunków dla danego numeru umowy i umowy sprzedaży sprzętu na raty. Jej rolą było dokonanie akceptacji umowy poprzez kliknięcie w link aktywacyjny lub odesłanie smsa o treści TAK (karta 48, 49, 74, 80, 149, 150, 151). Wiedziała zatem nie tylko o tym, że jej dane osobowe, nad którymi świadomie utraciła wyłączną kontrolę, są wykorzystywane do zawierania umów telekomunikacyjnych abonamentowych oraz że dane te są uzupełniane w składanych wnioskach o nieprawdziwe elementy dotyczące prowadzonej przez nią działalności gospodarczej pod nazwami różnych

firm (mających siedziby w różnych odległych od siebie miejscowościach), a mianowicie :

- (...) Sp. z o.o. G. ul. (...): (...), NIP: (...),

- (...) ul. (...), Regon: (...), NIP: (...),

- O. - (...) ul. (...), Regon: (...), NIP: (...),

- (...), Regon: (...), NIP: (...),

- Biuro (...), Serwis (...) Al. (...), Regon: (...), NIP: (...).

Treść

korrespondencji elektronicznej prowadzonej między oskarżonymi, jak słusznie zauważył sąd merytoryczny, dowodzi że oskarżona była w pełni zorientowana co do treści zawieranych umów, wprowadzania w błąd pokrzywdzonej firmy co do nabywcy usługi, a tym samym wprowadzania tejże w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez nią z warunków zobowiązań - spłaty wynikających z nich rat należności.

Rozmowy prowadzone przez ww. z nieznanym jej mężczyzną, którym

okazał się J. F., wskazują na czynienie wspólnych uzgodnień co do oszukańczych zabiegów względem pokrzywdzonej firmy mających doprowadzić w konsekwencji do zrealizowania dostawy telefonów po promocyjnych cenach, a więc znacznie niższych od cen rzeczywistych, a szkoda potencjalna była równa kwocie 32 832 złotych. Jej niezastnienie nie było zasługą oskarżonych lecz wynikiem czujności i skrupulatności pracowników operatora telekomunikacyjnego, którzy w większości wnioski odrzucili dostrzegając nieprawidłowości.

Nie można traktować poważnie argumentów apelanta, jakoby oskarżona M. G. udostępniając swoje dane czyniła to na potrzeby pracy wykonywanej na rzecz współoskarżonego. Otóż zarówno jej wyjaśnienia, jak i korespondencja telefoniczna wskazują, że ową pracę miała podjąć dopiero po

otrzymaniu przez współoskarżonego 10 telefonów (karta 75, 76). Zresztą umowa o pracę, co jest okolicznością znaną każdej dorosłej osobie, dla swojej skuteczności wymaga spełnienia wielu warunków, takich jak określenie stron umowy, rodzaju umowy, daty jej zawarcia, warunków pracy i płacy, czyli w szczególności rodzaju pracy, miejsca jej wykonywania, terminu rozpoczęcia pracy, wynagrodzenia odpowiadającego rodzajowi pracy, ze wskazaniem jego składników, wymiaru czasu pracy. Taki dokument wymaga też złożenia podpisów przez strony umowy, co w realiach przedmiotowej sprawy w ogóle nie miało miejsca, gdyż oskarżeni się nigdy nie widzieli i nigdy nie spotkali, a nawiązana współpraca miała wyłącznie za cel oszukańcze zabiegi zmierzające do łatwego osiągnięcia korzyści majątkowych przez obojga. Sama ww.

przyznawała w rozmowie z nieznanym sobie mężczyzną, prowadzonej za pośrednictwem aplikacji (...), że w ilości tych zamówień (i umów otrzymywanych do zatwierdzenia), których adresatem był operator telekomunikacyjny a nie rozmówca, już się pogubiła (karta 37, 40, 43, 47,48, 50, 51, 52, 55). Niczego w kwestii powyższego wyводу nie zmienia twierdzenie oskarżonej o otrzymaniu od tego nieznanego człowieka, umowy przedwstępnej na e - maila. Takowa umowa w istocie stanowiła bowiem ewentualne zobowiązanie na przyszłość jednej ze stron do zawarcia umowy przyrzeczonej, a nie faktyczne jej zawarcie.

Wbrew stanowisku obrońcy, nie ma żadnych wątpliwości co do winy umyślnej w postaci zamiaru bezpośredniego we współdziałaniu oskarżonej M. G. z oskarżonym J. F.. Zgodnie ze stanowiskiem

biegłych lekarzy psychiatrów ww. nie wykazywała objawów choroby psychicznej, nie była upośledzona umysłowo. Opiniujący w wywiadzie stwierdzili u niej nawracające zaburzenia depresyjne, w okresie remisji. W czasie popełniania zarzucanych jej czynów rozumiała ona ich znaczenie i mogła pokierować swoim postępowaniem. Oskarżona zatem jako osoba dorosła i w pełni władz umysłowych musiała w pełni rozumieć charakter i znaczenie swoich czynów. Znajdowała się w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań polegających na wspólnym, w drodze podziału ról, realizowaniu znamion przestępstw oszustwa. W świetle powyższych rozważań nie sposób uznać, że oskarżona nie miała świadomości wprowadzania w

błąd pokrzywdzonej firmy i skutków swoich działań. Zmierając do wydania przedmiotów rozważanych umów działała z zamiarem bezpośrednim oszukania firmy (...).

Wobec powyższego nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 28 & 1 k.k. Okoliczności podane przez obrońcę nie wskazują na działanie oskarżonej w błędzie, o którym mowa we wskazanym przepisie. Błąd w rozumieniu art. 28 & 1 k.k. może polegać na nieświadomości sprawcy co do okoliczności faktycznych lub jej cech występujących w obiektywnej rzeczywistości, albo przeciwnie na wyimaginowaniu określonych elementów rzeczywistości, które w obiektywnej rzeczywistości nie występują. Przedstawione przez obrońcę okoliczności w żaden sposób nie mogą być rozpatrywane w kategoriach działania oskarżonej w błędzie co do okoliczności

faktycznych
określonych w art.
28 & 1 k.k. Istotą
takiego błędu byłaby
bowiem niezgodność
między
rzeczywistością a
jej odbiciem w
świadomości
oskarżonej. Gdyby ta
ostatnia działała w
błędzie
postrzegałaby
rzeczywistość taką
jaka ona w
istocie nie była.
Na takie działanie
nie wskazują ani
wyjaśnienia
oskarżonej, ani
pozostały zebrany
w sprawie materiał
dowodowy.

Okoliczności
rozpoznawanej
sprawy nie
potwierdziły zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary zasadniczej
z powodu jej
izolacyjnego
charakteru. Nie
zaistniały przesłanki
do orzekania
wnioskowanej kary
wolnościowej -
ograniczenia
wolności poprzez
zastosowanie
instytucji z art. 37
a & 1 k.k. Powody
takiego stanowiska
sądu odwoławczego
zostały
przedstawione w
punkcie 5. 2.

niniejszego opracowania.			
Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej M. G. od popełnienia zarzucanych jej czynów, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie na podstawie art. 37 a k.k. kary 1 roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne lub wymierzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.			

3.2.	nie sformułowany wprost ale wynikający z treści apelacji oskarżonego J. F. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny i uczynienie tego na podstawie jego wyjaśnień, w których przyznał się do ich popełnienia pod namową policjanta, który powiedział że jeśli złoży takie wyjaśnienia to zostanie wypuszczony do domu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Bezpodstawny jest zarzut oskarżonego J. F. poczynienia przez sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanych mu czynów. Wbrew wywodom skargi apelacyjnej sąd ten respektując nakaz wynikający z art. 7 k.p.k. należy				

ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył ustalone na ich podstawie okoliczności, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie sposób uwierzyć twierdzeniom oskarżonego co do wymuszenia na nim przyznania się do popełnienia inkryminowanych zachowań przez przesłuchującego go funkcjonariusza policji, w zamian za obietnicą zwolnienia go do domu, a więc nie sposób uznać je za zgodne z prawdą.

Po pierwsze uznaniu tych twierdzeń za wiarygodne sprzeciwia się późny etap postępowania, na którym przystąpił on do negocjowania swego sprawstwa, jako że uczynił to dopiero w skardze apelacyjnej. Nie można oprzeć się wrażeniu, że powzięcie wiedzy o karze bezwzględnej

pozbawienia wolności orzeczonej zaskarżonym wyrokiem, było motywem przyjęcia takiej postawy procesowej w postępowaniu odwoławczym.

Dopóki nie zapadł wyrok przed sadem pierwszej instancji oskarżony nie podejmował się podważania swoich dotychczasowych wyjaśnień, w ramach których przyznawał się do wszystkich zarzucanych czynów i wyrażał zgodę na zaproponowaną mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Złożona przez organy ścigania propozycja kary wolnościowej z pewnością wiązała się z zapewnieniem ze strony oskarżonego o jego dotychczasowej niekaralności, które nie wytrzymało konfrontacji z załączoną w dalszym toku procesu informacją o osobie oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego (karta 415 - 416), wskazującą na uprzednią wielokrotną (siedmiokrotną) jego karalność za

przestępstwa przeciwko mieniu, w większości o tożsamej kwalifikacji prawnej (oszustwa z art. 286 & 1 k.k.).

Po wtóre zważyć trzeba, że oskarżony po raz pierwszy przesłuchany w dochodzeniu nie tylko werbalnie przyznał się do zarzucanych mu czynów lecz podał bliższe dane ilustrujące jego działalność przestępczą.

Przyznał, że na początku kwietnia 2021 roku wystawił na portalu Sprzedajemy.pl ogłoszenie dotyczące pracy przy handlu telefonami, na które odpowiedziała kobieta. Zaoferował jej wynagrodzenie w zamian za pomoc przy handlu telefonami. Podał jej wymyślone dane swojej osoby. Kontaktowali się za pośrednictwem komunikatora internetowego.

Potwierdził zawarcie na początku 2021 roku na swoje dane umowy o usługi internetowe z firmą (...) S.A., świadczone do miejsca jego zamieszkania.

Potwierdził również,

że sporządzał wnioski adresowane do firm telekomunikacyjnych o zawarcie umów na swoje lub innych osób dane, których szczegółów nie pamiętał. Przyznając się do wszystkiego (a więc do ogłoszonych mu 8 zarzutów) żałował tego co zrobił. Tłumaczył, że myślał, że się uda i trochę zarobi. Wyjaśnienia te, złożone przed funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w R. w dniu 28 kwietnia 2021 roku o godzinie 12:00, po odczytaniu podpisał własnoręcznie (karta 194 - 195). W tej samej dacie J. F. został przesłuchany po raz drugi, tym razem przez prokuratora. Również przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w całości. Oświadczył, że chce podtrzymać swoje wyjaśnienia złożone w tym dniu w Komendzie Powiatowej Policji w R.. Po odczytaniu tychże uprzednio złożonych wyjaśnień podtrzymał je w całości (karta 202 - 203). Na rozprawę główną nie

stawił się, a zatem
uznać należy, że nie
dostrzegając powodów
do modyfikacji
dotychczas
prezentowanej
wersji wydarzeń.

Mając na uwadze
dwukrotne relacje
procesowe
oskarżonego i jego
zapewnienia o ich
zgodności z
rzeczywistym
stanem rzeczy, sąd
odwoławczy nie
widzi podstaw do
przyjęcia za
prawdziwe
odmiennych
twierdzeń
prezentowanych w
skardze apelacyjnej,
tym bardziej że
mimo zapewnień o
potrzebie
przedstawienia ich
tłumaczenia w toku
rozprawy
apelacyjnej, nigdy
się na nią nie stawił,
przedstawiając
gołosłowne
uzasadnienie swojej
dwukrotnej
absencji.

W przedmiotowej
sprawie zaistniało
również szereg
innych
obiektywnych
okoliczności
pozostających we
wzajemnej korelacji
z pierwotnymi
wyjaśnieniami
oskarżonego J. F.,
czyniących je w pełni

wiarygodnymi, do których należą:

- ustalenie w wyniku czynności służbowych realizowanych przez Wydział do spraw Przestępczości (...) i Korupcji Komendy Powiatowej Policji w R., że do skrzynki e-mail (...) należącej do oskarżonej M. G. logowanie następowало z adresu IP(...) port (...), przypisanego do użytkownika: (...) dane abonenta J. F. PESEL: (...), miejsce instalacji usługi (...)- (...) R. ul. (...) (karta 280 odwrót, 284 - 289, 399, 405),

- ustalenie, że numer (...), którym posługiwał się w kontaktach z oskarżoną M. G., mężczyzna podający się za P. G., obsługiwany był przez (...) Sp. z o.o. (...)-(...) W. ul. (...), zarejestrowany jako usługa typu pre paid w systemie przedpłaconym, dla której nie były sporządzane pisemne umowy; od 13 kwietnia 2021 roku numer ten zarejestrowany był na osobę J. F., PESEL: (...) bez podania adresu; użytkowany był w

okresie od 13 kwietnia 2021 roku do 27 kwietnia 2021 roku w urzędzeniach o nr (...) i (...) i w tym okresie obsługiwany był przez stacje (...) zlokalizowane w obszarze miasta R.; podczas przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego ujawniono m.in. pudełko po telefonie (...) (...), (...)+, B. (...) wraz z dowodem zakupu (karta 281 odwrót, 298 - 301, 376 - 377, 405),

- ustalenie, że próby zawarcia umowy id (...) (czyn zarzucany w punkcie VI), id (...) (czyn zarzucany w punkcie IV), id (...) (czyn zarzucany w punkcie V), id (...) (czyn zarzucany w punkcie VIII) były wykonywane przez kanał internetowy, a zamówienia były składane poprzez logowanie z adresu IP 79. 191. 39. 180, przypisanego do użytkownika (...) dane abonenta J. F. PESEL: (...), miejsce instalacji usługi (...)-(...) R. ul. (...); pozostałe próby zawarcia umów objętych zarzutami z punktu II, III VII były

wykonywane przez kanał internetowy, ale zamówienia były składane poprzez logowanie z innych adresów IP, zaś próba zawarcia umowy id (...) dotyczyła telemarketingu (karta 388 - 389),

- na urzędzeniu (...) (...) zabezpieczonym od oskarżonej M. G. ujawniono w aplikacji (...) kontakt (...) z przypisanym do oskarżonego J. F., numerem (...) i korespondencję pomiędzy wymienionymi,

- od portalu Sprzedajemy.pl (...). (...) uzyskano dane, z których wynikało że z konta do którego przypisany był adres e - mail (...) dodana była na portalu oferta praca w dniu 18 kwietnia 2021 roku o godz. 19:14:14 z adresu IP (...)

W tym stanie rzeczy prawidłowe są ustalenia sądu pierwszej instancji co do sprawstwa i winy oskarżonego J. F. w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów, popełnionych we współdziałaniu z

<p>oskarżoną M. G.. Wszystkie działania inkryminowane J. F. aktem oskarżenia dokonywane były przy wykorzystaniu tych samych danych M. G., które ona tylko jemu udostępniła, zaistniały w zblizonym czasie na przestrzeni kilku dni, charakteryzowały się takim samym sposobem aktywności. Tak więc sprawstwo i wina oskarżonego J. F. w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów zostały wykazane w drodze logicznego rozumowania z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>nie sformułowany wprost ale wynikający z treści apelacji oskarżonego J. F. wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.	<p>Sąd odwoławczy uznał, iż wszystkie czyny zarzucane oskarżonym M. G. i J. F. wchodzą w skład ciągu przestępstw określonego w art. 91 & 1 k.k., pomimo tego że siedem z nich (zarzucanych w punktach I, II, IV, V, VI, VII, VIII aktu oskarżenia) popełnionych zostało w formie stadialnej usiłowania oszustwa, a ósme (zarzucane w punkcie III aktu oskarżenia) zostało już dokonane. Aktualna regulacja przepisu art. 91 & 1 k.k. umożliwia szersze zastosowanie instytucji ciągu przestępstw, m. in. poprzez przyjęcie</p>	

	<p>ciągu odnośnie do przestępstw dokonanych i usiłowanych. Nie dostrzegł tego problemu sąd pierwszej instancji i dlatego instytucję tą zastosował jedynie do przestępstw usiłowanych, zarzucanych w punktach I, II, IV, V, VI, VII, VIII aktu oskarżenia i wymierzył karę zasadniczą za ciąg przestępstw. Następnie odrębnie potraktował przestępstwo dokonane, zarzucane w punkcie III aktu oskarżenia i wymierzył za nie karę pozbawienia wolności, po czym obie wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Treść art. 91 & 1 k.k. wskazuje na przesłankę ciągu przestępstw, zgodnie z którą sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla</p>		

każdego z tych przestępstw. Nie występuje natomiast przesłanka, iż sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje. Przyjęte aktualnie we wskazanym przepisie rozwiązanie przesądza, że zbieżność kwalifikacji prawnej co do poszczególnych przestępstw tworzących ciąg dotyczy wyłącznie materialnej podstawy wymiaru kary. W doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że w treści art. 91 & 1 k.k. jest mowa o przepisie stanowiącym podstawę wymiaru kary, a to oznacza że wspólna dla wszystkich zarzucanych przestępstw ma być zasadnicza regulacja przewidująca sankcję za każde z nich, drugorzędne są zaś inne przepisy powoływane w podstawie wymiaru kary. Akceptacja takiego rozumienia przesłanki umożliwia szersze zastosowanie

instytucji ciągu przestępstw, m. in. poprzez przyjęcie ciągu odnośnie do przestępstw dokonanych i usiłowanych (komentarz pod red. Zawłocki 2017, wyd. 4).

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął iż wszystkie czyny zarzucane oskarżonym M. G. i J. F., zarzucane w punktach I

- VIII popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 & 1 k.k., wymierzył za ten ciąg jedną karę: oskarżonej M. G. w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu J. F. w wymiarze 11 miesięcy pozbawienia wolności i 140 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych

Zwięźle o powodach zmiany

Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały przedstawione w punkcie 4. 1. niniejszego opracowania.

Przyjmując ciąg przestępstw w odniesieniu do wszystkich zarzucanych oskarżonym czynów sąd odwoławczy wymierzając oskarżonym kary zasadnicze pozbawienia wolności zmniejszył

je o jeden miesiąc
w stosunku do
wymierzonych
zaskarżonym
wyrokiem kar
łącznych
pozbawienia
wolności, a grzywnę
wymierzył
oskarżonemu J. F.
o 10 stawek
niższą w stosunku
do wymierzonej
zaskarżonym
wyrokiem kary
łącznej grzywny.
Łagodząc
oskarżonym kary
sąd odwoławczy dał
w ten sposób
wyraz zastosowania
na tym etapie
postępowania,
korzystnej dla
oskarżonych
instytucji ciągu
przestępstw. W
procesie
kształtowania
wymiaru kary sąd
odwoławczy
uwzględnił te same
okoliczności
łagodzące i
obciążające, które
prawidłowo ustalił
sąd rejonowy.

Wszystkie one
wpływają na ocenę
znacznego stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanych czynów
i winy oskarżonych
M. G. i J. F..

Zdaniem sądu
odwoławczego, kara
poza samą

dolegliwością
powinna również
spełnić cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
względem
sprawców, a przede
wszystkim
zapobiegać ich
powrotowi do
przestępstwa i
kształtować
właściwe podstawy
w społeczeństwie.
Niebagatelne
znaczenie w tej
sprawie ma funkcja
prewencji
indywidualnej,
zwłaszcza biorąc pod
uwagę uprzednią
karalność obojga
oskarżonych (a w
przypadku
oskarżonego J. F.
siedmiokrotne
skazanie za
przestępstwa
przeciwko mieniu, w
tym w większości
za oszustwa).
Orzeczone
uprzednio kary
pozbawienia
wolności nie
doprowadziły
oskarżonych
skutecznie do
wniosku o
konieczności
poszanowania
przepisów prawa,
skoro w dalszym
ciągu naruszają
porządek prawny.
Zatem oczywistym
staje się
stwierdzenie, że nie
można im pobrać,
gdyż jedynie

odpowiednio
ukształtowana kara
izolacyjna może
spełnić rolę odwetu
za popełnione
przestępstwa (w
liczbie ośmiu,
świadczącej o
szerszej skali
działalności
przestępczej) i
być czynnikiem
wychowawczym,
pozwalającym na
uzmysłowienie
oskarżonym nie
tylko faktu
nieopłacalności
popełniania
przestępstw ale
i związanych z
nimi dotkliwych
konsekwencji
karnych.

Zastosowanie
właściwej represji
karnej będzie
również wyraźnym
sygnałem dla jego
naśladowców, że
sprawca godzący po
raz kolejny w
dobra prawne i
lekceważący
dotychczas
orzeczone kary, nie
może liczyć na
pobłażanie i łagodne
traktowanie. Nie
można oprzeć się
wrażeniu, że
orzekane wobec
oskarżonego J. F.
siedmiokrotnie kary
wolnościowe
utwierdziły go w
poczuciu
bezkarności, nie
realizując celów
stawianych przed

nimi, określonych w art. 53 & 1 k.k.

Wielość zarzucanych oskarżonej M. G. czynów, godzących w mienie i własność oraz ich popełnienie w okresie próby, na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie karnej (o sygn. II 658/20 Sądu Rejonowego w Radomsku), a nadto uprzednia dwukrotna karalność za przestępstwa (w tym za przestępstwa popełnione w Wielkiej Brytanii), zaważyła na ocenie sądu odwoławczego, że uwzględnienie wniosku apelacyjnego o wymierzenie na podstawie art. 37 a & 1 k.k. w miejsce kary pozbawienia wolności kary łagodniejszego rodzaju, to jest kary ograniczenia wolności, nie zrealizowałoby dyrektyw określonych przepisem art. 53 k.k. Wymierzona przez sąd odwoławczy kara siedmiu miesięcy pozbawienia wolności odpowiada

<p>stopniowi winy, uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze (zapobieganie powrotowi do przestępstwa, będzie skłaniać oskarżoną do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania w przyszłości), jak również, co także istotne, uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

III.	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego należnych od oskarżonej M. G. na rzecz Skarbu Państwa, stanowiły przepisy art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 10 ust.1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
IV.	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego należnych od oskarżonego J. F. na rzecz Skarbu Państwa, stanowiły przepisy art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 10 ust.1, art. 2 ust. 1 pkt. 3,</p>	

	<p>art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. G.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie co do sprawstwa, winy i kary	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony J. F.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana